

Malajsie s odskočením si na Borneo a putování Thajskem v roce 2009

7.1. ve středu jsme vzletli malým boingem s menším zpožděním pro technickou závadu do Frankfurtu. Tím se nám lehce zkrátilo čekání na spoj do Kuvaitu. Po čekací době jsme se vydali ke gejtů, odkud letělo další éro. Po dvojitým zevrubném lustrování (jestli nemáme alkohol a nůžky) jsme v -15 °C. nastoupili do busu, který nás odvezl k airbusu společnosti Airwais Kuwait, se kterou jsme přes 4 hodiny letěli do Kuvaitu. Tady jsme měli přestoupit na další airbus, který měl kolem půlnoci letět do Jakarty a nás vyklopit v Kuala Lumpur. Po odbavení, na které jsme dlouho čekali, přijel chlapík s vozíkem a začal rozdávat jídlo a pití – neblahé znamení. Pak nás vyhnali do prostor studeného letiště s tím, že letadlo neprošlo technickou prohlídkou a že někdy zítra. A že nám udělají víza a odvezou nás někam do hotelu. Nebylo to jednoduché, naše republika nebyla na nějakém seznamu, takže zdlouhavé, do hotelu jsme se dostali kolem 6 hod. ranní, s tím, že nás vzbudí.

8.1. ve čtvrtek nás vzbudili telefonem v 6,30 hod., takže jsme spali půl hodiny, odešli na snídani a po 7 hod. odjížděli na letiště. V Kuvajtu večer T 7 st.C, přes den tak 13 st. Airbus se vznesl za svitu slunce v 11 hod. dopoledne a my okamžitě usnuli. Do K. Lumpuru jsme s časovým posunem dorazili chvíli před půlnocí. Taxíkem spol. Budget (za 78 RIN)jsme odjeli do hotelu Malaya, který jsme měli zamluvený a zaplacený přes internet a byli jsme tam hodinu po půlnoci. **1 ringid – 5,70 Kč**

9.1. v pátek po snídani v hotelu jsme vyšli na obhlídku města. **K. Lumpur** (1.6 miliónu obyvatel), hlavního města Malajsie (která má přes 20 mil. obyvatel), převážně Číňanů (26 %) - buddhismus, zabývající se moderním obchodem, Indů (7 %) –hinduisté a etničtí Malajci + domorodci (někde ještě přežívá animismus) - 59 % - většinou muslimové, kteří pracují ve státních službách a vládních funkcích. Žijí spolu v souladu, na jedné ulici jsou např. vedle sebe chrámy všech 3 náboženství. Malajsie je nezávislý stát od r. 1963 jako federace a tvoří ho 13 států a 2 federální území. Státní panovníci jsou voleni na 5 let a střídají se pod názvy sultán, rádža a guvernér.

Pokoukali jsme se na Menaru, TV věž 421 m vysokou, kde jsme byli i při minulé návštěvě, na dvojčata Petronas – 452 m – 88 pater. Zašli jsme do čtvrti Malá Indie, kde je spousta obchůdků s ostrým kořením a vyzdobenými hinduistickými chrámy, k mešitě Jamek, kde bylo velké shromáždění muslimů, koukli na soutok 2 bahnisek, odtud název K. Lumpuru, prošli Centrálním marketem-postaven v r.1889 jako tržnice masa, ryb a zeleniny, nyní se zde prodávají orientální a upomínkové předměty. Po krátké pauze v hotelu jsme vyrazili přes řeku k budově Nejvyššího soudu (dříve Sultánská mešita) a ke kriketovému hřišti, kde dříve relaxovali při hraní členové Selangor klubu, aby si odpočali od vládních záležitostí. Dnes se zde konají slavnostní přehlídky. Mezitím teple sprchlo. Na večeři jsme zašli do restauračky na ulici a pak do hotelu, který je v Čínské čtvrti, kde jsou uličky, ve kterých čínští lékárníci nabízejí bylinky a léky v porcelánových nádobách, nepálští obchodníci zase exotické šperky, obchůdky s domácím zvířectvem a je tu spousta věštců. Večer a v noci je hlavní tř. Petaling uzavřena pro dopravu a je zde bazar všeho. Stánky s úžasnými replikami orig. značek hodinek, audio a videokazety, oblečení, šperky a další a hlava na hlavě.

10.1. v sobotu po hotelové snídani, dobalení bágů, jsme taxíkem (70 RIN) odjeli na letiště KLIA asi 60 km vzdálené od KL dálnicí směr Melaka. Kolem dálnice v dostatečné vzdálenosti nová výstavba barevných bud' paneláků na ležato, nebo i vyšších zajímavě architektonicky řešených. Samo letiště je vrcholem moderní architektury, ale i historie. Odlétali jsme z domácího letiště ve 2 hod. malým érem a cesta trvala necelé 2 hod., když jsme

přistávali na ostrově Borneo, bubnoval do letadla déšť. Ten nás provázel i cestou taxikem, (22 RIN) prý zde prší pořád, do města Kuchingu a do centra, do hotelu Crown Riverside s výhledem na řeku i na město. Zašli jsme do obchodáku na večeri, byl úplně vedle, ráno musíme koupit deštníky, abychom se mohli pohybovat venku.

Na ostrově **Borneo** jsou 2 malajské státy Sarawak a Sabah, sultanát Brunei a indonéský Kalimantan. My jsme přiletěli do státu Sarawak, hl. města Kuching, neboli Kočičí město, má asi 500 tis. obyvatel a jeho název vznikl tak, když James Brooke, (1. Bílý rádža) jednal s místními náčelníky, všiml si přes místnost běžící kočky (kočka v malajštině –kuching). Je to výstavné kopcovité a zelené město, které má 2 starosty, kteří se vzácně shodnou. Je postaveno na zákrutu řeky 30 km od moře. Zachovalo si svůj koloniální ráz, protože nebylo za II. světové války bombardováno. Původní obyvatele severního Bornea označovali koloniální úředníci jako suchozemské Dajáky a mořské Dajáky, ale je to 9 skupin odlišných kmenů odlišně žijících a žijících se různě. Je tu neskutečná náboženská tolerance.

11.1. v neděli jsme se vydali za vydatného deště, spíše sprchy, nejdříve koupit velké deštníky, pak podle mapy po nábřeží k čínskému muzeu, které je v historickém domečku a sleduje historii Číňanů, kteří na Borneu žili ještě před příchodem „Bílého rádže“ J. Brooka do Sarawaku. Pak po pěší zóně podloubím, kde byly různé obchůdky s dárkovými předměty rukodělnými - kopí, foukačky, různé dřevěné sošky, k informačnímu centru a multimediálnímu divadlu a to už přestávalo pršet a hned bylo veseleji, k nejstaršímu chrámu z r. 1876. A zpátky do hotelu trochu se osušit a na kávu. Pak jsme se vydali opačným směrem k přístavišti rybářských lodí a odtud opět podloubím malebných čínských domů s dnes zavřenými krámkami a po druhé straně zpět k hotelu, kolem několika nadživotních sousoší koček, symbolů města. Pršelo jen chvílemi a krátce a stále teplo. Na pondělí ráno jsme si zamluvili výlet do přírody. Večer při cestě na večeri jsme se nedostali do vyhlédnuté hospůdky, všude plno vody, kanály zřejmě nebraly při zvednutí se řeky.

12.1. v pondělí ráno jsme se dočetli v novinách „Borneo post“, které jsme měli pode dveřmi, že včera byly velké záplavy, mnoho rodin evakuovali z okolí řek. Po 9 hod. přijel malý busek a vyjeli jsme z města přes 1 ze 3 mostů ven. Počasí se stále lepšilo, sem tam vykouklo i sluníčko. Po silnici kolem perfektně udržovaných parků – pár dní nesekej a vše přeroste všude přítomná džungle-teplo a vlhko, kolem výstavních vil-naši zbohatlíci by měli co závidět. Po ¾ hod. jsme přijeli k bráně Cultural village Sarawak – vesnice, ve které na jednom místě žijí všechny etnické skupiny, které žijí na Borneu. Dostali jsme pasy a 3 hod. prolézali všechny možné baráky, kde jsme pozorovali jak a čím se která skupina lidí zabývá. Viděli jsme pepřovník a jeho další zpracování, výrobu cukru z palmy cukrové, tlučení a prosévání rýže, výrobu hudebních nástrojů ze speciálního dřeva, tkaní látek, sekání dřeva i příslušenství etnických skupin, např. s dlouhými lalůčkami s ještě větší dírou uvnitř na nošení těžkých stříbrných ozdob. Na každé zastávce jsme dostali razítko do pasu. Bylo vlhké vedro se sluníčkem. Pak jsme byli odvezeni zpátky do hotelu a hned jsme si objednali další výlet na 8 hod. ráno k orangutanům. Odpočinuli nohám a vydali se znovu na pochod, objevit koloniální stavby, jako poštu, soudní budovu a pod. Šli jsme po nábřeží až k busovému nádraží, tam jsme objevili převoz na druhou stranu řeky, kam bychom také rádi. Pak až k velké mešitě se zahradou, což byl hřbitov. Odtud jsme se dostali na Indickou pěší zónu, nazvanou podle toho, že zde byly odjakživa stánky indických obchodníků. Našli jsme i koloniální stavby – hl. pošta, soudní dvůr, kde je informační centrum. Zpátky zase po dlouhé třídě, kde je spousta krámků s uměleckými předměty a zpět do hotelu. Bylo potivé vedro. Večer byly opět některé ulice zaplaveny ba i nábřeží. Asi to má něco společného i s přílivem. Na večeri jsme se brodili.

13.1. úterý jsme ráno v „Borneo post“ viděli fotku Indické pěší promenády, kudy jsme v pozdní odpoledne procházeli a asi hodinu po té tam bylo po kolena vody (asi 50 m daleko od řeky). Auto přijelo přesně a my jen sami 2 (65 RIN) vyjeli na 40 min. jízdu za orangutany. Řidič říkal, že ta voda a slejváky nejsou normální, že je to neobvyklé. Normálně se střídá déšť se sluncem a nikdy to netrvá tak dlouho. Zajeli jsme do Národního parku do rehabilitačního centra pro orangutany. Je jich tu 23 + 2 nenarození, všechny mají pojmenované. Ráno od 9 do 10 hod. a odpo. od 3 do 4 je krmení. Došli jsme na pozorovatelnu v džungli, krmič tam na trámovou podestu naservíroval banány, durian, ananasy a jiné dobroty. Nejdříve přišel šéf, nadlábl se, pak dlouho nic, jen hýbání stromů, pak veverka ukradla banán a byli jsme všichni odveleni (bylo tam více pozorovatelů) na jiné místo, kde se krmila máma s bejby. Mamka louskala kokosové ořechy jako lískové. Bejby se houpalo na větví. V rehabilitačním centru jsou orangutani, kteří byli odněkud přivezení nemocní, nebo se narodili v zajetí. Jsou zde připravováni na život ve volné přírodě. Pak jsme se ještě mrkli na výstavní krokodýly-živé kabelky a botičky, začalo pražit slunce – poctivých 30 °C a jeli zpět do Kuchingu. Po krátkém odpočinku jsme se zase vydali na pochůzky podél nábřeží k soudnímu dvoru, odtud ještě na poštu poslat pohledy a pak na nám. Merdeka k Etnologickému muzeu, kde jsme viděli kromě etnických skupin, jejich způsobu života i dlouhé domy, typické malajské se zavěšenými lebkami na trámech(dědictví to předků kteří se zabývali lovením lebek), ryby, mušle žijící ve zdejších vodách, zvířata, nástroje, foukačky, prostě klasické Národní muzeum, které nechal postavit Bílý rádža J. Brooke. Pak k muzeu islámu a zpátky po dlouhé ulici k hotelu. Dnes už se řeka nevzdula, takže nábřeží už neplavalo. Zamluvili jsme na středu další výlet k dlouhým domům-jak vlastně žijí domorodci na venkově.

14.1. ve středu je v bufetové snídani i národní malajské jídlo polévka laksa, která je krajově rozdílná. Nejdříve jsem musela okouknout, jak se připravuje. Vezme se hluboký cedník, do něj se dají z mísy tenké nudle, krevety, nakrájená vaječná omeleta, klíčky, cedík se ponoří do horké vody, nechá se to chvíli ohřát, dá se to do misky, vše se zaleje polévkou, která vypadá jak držková, ale chuti výrazné, pálivé, moc dobré. Jí se speciální lžičkou a na nudle tyčky. V 9 hod. jsme vyjeli autem zase sami, se šoférem-průvodcem na hodinovou cestu na venkov k dlouhým barákům. Zase začalo pršet a my nechali deštníky doma(deštníky se mají nosit jako prevence). Úzkou asfaltkou jsme vjeli do vesnice Camping Anna Rais. Asi 2 hod. ostré chůze odtud přes kopečky je Indonésie. Ve vesnici je několik dlouhých domů ze dřeva, stojících na kůlech se širokými verandami, pokrytými bambusovými rohožemi. Každá rodina má svůj více či méně honosný dům s kuchyní, ložnici, schody vedoucí do podkroví, kde bývá i tkalcovna. Na verandě se žije. Na sebe navazuje i 10 domů, podle toho, jak se rodina rozrůstá. Široká veranda je spojuje. Do jednoho jsme mohli i nahlédnout. Nyní už mají zavedenou i vodu, elektřinu, TV. WC suché stojí opodál. Jsou tu i obchůdky a hospoda. Na přivítanou jsme dostali víno z rýže přislazené buď cukrem nebo medem. Ukázali nám, jak se používá foukačka, asi 2 m dlouhá, dutá, na jedné straně je kopí, na druhé straně se vsunují něco jako tenké šipky (špejle) a pak se foukne. Špička se spolehlivě zapíchla do terče. Také může být napuštěná jedem. Obyvatelé vesnice je etnická sk, Ibanů, která se živí pěstováním rýže na suchu (je to pak lepkavá rýže, která se jí rukama jako kulička a namáčí se v omáčkách), pěstováním pepře, který roste na podobném keři jako víno, kaučukovníky a kakaovníky. Kakaovník je strom, který má plody velké jako malý šišatý meloun, který když dozraje je žlutý, vyloupnou se z něj kakaové boby, které se suší na sluníčku na verandách. Vůně hořkého kakaa se line, všude kolem. Skončili jsme prohlídku, mezitím se spustil tropický slejvák a zase přešel. Vrátili jsme se zpět do Kuchingu. Řidiči a průvodci v jednom jsme poděkovali terima kasih a on odpověděl sama sama. Odpoledne půjdeme zase někde po svých po městě, chvílemi prší, tak vyrážíme ještě na poštu a pak k velké soše kočky v čínské čtvrti - obrovská, bílá se zelenýma očima. Cestou jsme se

stavili na kopií, což je silná, dobrá arabská káva mletá, cezená přes hadr se sladkým kondenzovaným mlékem. Na večeři do Hongkong nudle restaurantu, kde jsme byli již včera-dobře a levně se tu jí – na pálivou masovou polévku se zeleninou a nudlemi a kachnu s hnědou nasládlou omáčkou a rýží-všechno hůlkami. Pak do hotelu bydlet, pobalit ,zítra žádný výlet, před jednou hodinou nám letí éro do KL. Viděli jsme vše co jsme chtěli, jen cesta přes řeku se nezdařila

15.1.čtvrtek po snídani jsme dobalili, objednali taxi na letiště a po 10 hod. odjížděli. Odbavili jsme zavazadla ,nějak se nafukují a čekali na odlet před 1 hod. Zase už prší, ale jen lehce. V půl páté už jsme byli v hotelu Malaya v KL(taxi 67 RIN).Polojasno, kolem 28st.C. Hotel Malaya je proti hinduistickému chrámu, který je bohatě zdoben barevnými sochami, nyní v opravě, kde se každoročně v lednu nebo v únoru začíná Thaipusamská pouť k jeskyním Batu –svatyně (za II. světové války vojenský kryt).Tisíce Indů se zde shromáždí, aby činili pokání za předchozí hříchy. Mnoho z nich se trestá propichováním jazyka, tváří nebo háky zapíchnutými do vlastního těla. Stoupají po 327 schodech do jeskyně, nesou rámy s pavím peřím nebo džbány s mlékem, kokosy a pod. 40 dní se předtím postí a používají omamné prostředky, takže prý nic necítí. Byli jsme svědky při minulé návštěvě KL. Letos jsme tomu unikli.

Došli jsme si na busový terminál a koupili jízdenky na sobotu do Lumutu (24,50 RIN/osobu), pak posedět do restauračky na singapurské nudle a pití a pak bydlet a vymýšlet co uděláme další den.

16.1. pátek jsme vymysleli, že si koupíme lístky na bus HOP-ON HOP-OFF, což je vyhlídkový autobus, který objíždí zajímavosti města. Můžeš kdekoliv na stanici se zn. KL růžovomodré návěští vystoupit, někam popojít, prohlédnout a na další stanici do jiného nastoupit. Lístek pro 1 stojí 38 RIN a můžeš jezdit celý den až do půl 9 večer. Nastoupili jsme v čínském městě, jeli kolem Královského paláce, Národního muzea, Jezerních zahrad, motýlové, ptačí a orchidejové zahrady, Národní mešity, kriketového hřiště, Nejvyššího soudu, kde byl velký park, Palác kultury, galerie k dvojčatům Petronas, kde jsme vyskočili a šli na obhlídku. Kolem Petronas je shluk výškových budov, jako by chtěly dvojčata chránit. Na jedné straně je golfové hřiště a hned u dvojčat oáza klidu, park s jezírky, hřišti, starými rozložitými stromy se stínem. V samotném komplexu Petronas je velké obchodní centrum. Začínal „Šťastný Nový rok čínský“, takže plno velkých slev ve značkových butikách. Zdejší děvčata tam stála fronty u pokladen. Kolem 1 hod. se vynořilo spousta chlápků z bank a úřadů, přes rameno koberečky a šli někam vzývat Alláha. Šli jsme na další stanici busu u informačního centra a fotili. Nemohu si pomoci, dvojčata jsou nesmírně fotogenická, plácali jsme fotky a kamerovali. Bus přijel, tak jsme zas kousek popojeli, vyskočili, prošli a pak zase naskočili a vystoupili v Čínském městě. Odpoledne nám zakončil muezzin (nebo to byl jen reproduktor?), který vyřvával z minaretu mešity Jamek. Večeře zase na ulici kuře na kešu oříškách s houbami, vepřové na ostrý způsob s omáčkou, rýže. Konečně se mi podařilo ochutnat ovoce durian, což se mi nedařilo celou dobu co jezdíme do Asie. Durian je velký asi jako menší meloun, má kůži, na které jsou hroty,musí se používat rukavice. Zevnitř se vyloupne dužina, velká jako hruška a nesmírně smrdí. Chuti je velice lahodné, říká se, komu zachutná, prý je to jak droga. Mně zachutnal, chuť dlouho zůstává na jazyku. V hotelech je zákazová značka nakreslený a přeškrtnutý durian. Večer pobalit, dobít baterie, ráno vstáváme brzy, v 9 hod. ráno nám odjíždí bus do Lumutu.

17.1. v sobotu jsme ráno těsně po 8 hod. se vydali pěšky na nedaleké busové nádraží. Bylo zajímavé pozorovat probouzející se tržiště. Každý po noci uklízel, leštil skla a nerez pulty stánků. Nabízeli se snídaně. Za 15 min. jsme byli na nádraží. Je to taková obrovská tržnice

hlavně jídla a asi 50 ti pokladen, které vlastní různé busové společnosti, jež jezdí po celé zemi i za hranice. Každá pokladna má svého naháněče, který láká cestující ke své společnosti. Vyjeli jsme něco po 9 hod. více než pohodlným busem s 28 sedadly, ze kterých se dalo udělat lehátko. Poslední pohledy na Petronas a TV Menaru a vyjeli jsme z KL na dálnici. Pokud není kolem udržovaná džungle, tak paneláky na ležato, mnohem honosnější než u nás, v zeleni. Posléze se vše vyměnilo ve střídání plantáží palem na olej a kaučukových. V polovině cesty přestávka na čisté turecké WC a zmrzku. Do Lumutu jsme přijeli po 1 hod., agent nás odchytil a vtáhl do cestovky a nechal nás vybrat bydlení. Protože je sobota, na ostrově odpočívá spousta domácích, dostali jsme resort dražší a bez lednice, v neděli se stěhujeme do lepšího a kupodivu levnějšího. Ještě nám poradili, jak se dostat na Langkawi, kam pojedeme posléze. Koupili jsme tiket za 5 RIN na ferry a chvíli po 2. hod. už jsme odplouvali. Po půlhodinové plavbě jsme přistáli na pulau Pangkor. Taxikem jsme dojeli k resortu, zabydleli se a šli k moři, které bylo přes silničku asi 30 m. Voda teplá kolem 28 °C moc neosvěžující.. Na večeri do restauračky na nudle na malajský způsob a projít se po promenádě, která je dlouhá asi 150 m. Ostrov, malajsky pulau v Andamanském moři je 8 km dlouhý a má asi 25 obyvatel, než zde začal vzkvétat turistický ruch (hlavně domácí) byl závislý na rybářství a sušení ryb.

18.1. neděle – kolem půl 8 je všude ještě mrtvo, jen pár zoborožců, kteří spali na stromech, prolétává křídla. Asi víc jak půl metrový černý pták s dlouhým tlustým zobanem, když letí plachtí, ukazuje bíle lemovaná křídla a ocas. Vypadá to moc pěkně. Několik muslimek v šátcích a kalhotách se cachtá a fotí, sem tam jde někdo něco sehnat k snídani. Na snídani jsme si došli na polévku laksu po penangsku – pálihub a kopií a pak přes ulici k moři. Po 1 hod. jsme se přestěhovali do protějšího resortu s lednicí a pak se zase povalovat u moře. Je sranda pozorovat domácí, hlavně muslimky, jak se nechávají vozit na banánech a shodit do vody oblečené i v šátcích, které se jim plácají ve vodě. Večer jsme šli na olihně na grilu.

19.1. v pondělí jsme taxikem za 12 RIN odjeli do přístavu a před odplutím do Lumutu jsme pozorovali rvačku 2 varanů, pěkných asi metrových kousků o nějakou zdechlinu. Na busovém nádraží jsme si koupili lístek do Butteworthu a dostali informaci jak dál, protože jsme se chtěli dostat na další ostrov Langkawi. Pak zase přívozem zpátky. Skončil víkend, domácí se vrátili domů, šli jsme na pláž, která byla liduprázdná. Jen pár běloušů s námi. Na večeri na kuře na kari a zázvoru, moc dobré. Stánky zavírají, noční život, kterého tu i tak moc není utichá, v 9 večer je všude tma.

20.1. v úterý se ráno spustil tropický lijavec, všude je zavřeno, ještě že mám nějaké sušenky. Je zataženo, takže procházka po pobřeží, po liduprázdných plážích s jemným bílým pískem až na konec, kde to končilo skalami a čímsi, co vypadalo jako hospoda. Ale byl to čínský chrám na kraji džungle vyvedený jako dysnylend. Bránu podpíral Kačer Donald s Mickey Mousem. Samé mostečky, mořská panna, houby v nadživotní velikosti, vyhlídky na průzračnou vodu, zameteno, čisto. Cestou zpátky ještě opice, které vybíraly odpadky z kontejneru, začalo se vyjasňovat, slunce začalo pálit. Tak jsme šli zase pracovat k moři až do navečera. Na večeri do blízké hospůdky, pak pobalit, v 7 ráno odjíždíme na přívoz a v 8,30 do Butteworthu nám jede bus. K večeru měli zase zoborožci sněm na drátech el. vedení těsně před naší verandou. V celé Malajsi je jednotný čas a tudíž rozdílné stmívání a svítání. Na Borneu se stmívalo v 18 hod. a svítalo po 6 hod., na Pangkoru se stmívalo kolem 20 hod. a svítalo kolem půl 8.

21.1 ve středu ve ¾ na 7 ještě za hluboké tmy jsme odjeli do přístavu, pak lodí do Lumutu a to už svítalo a vyšlo slunce. V 8,30 jsme odjížděli busem. Jeli jsme kolem základní školy, kde se začínalo vyučování shromážděním žáků a učitelů na hřišti. Všichni v uniformách

zelenobílých (každá škola má své barvy), holčičky v šátkách, kluci bílou kšiltovku – muslimská škola. V Malajsii ale i v Thajsku chodí i vysokoškoláci ve slušivých uniformách. Přejíždíme přes řeku – po jedné straně bažiny a mangrovy – stromy, které mají vzdušné kořeny-žijí ve sladké i slané vodě, kolem háje palem na olej, který se lisuje z obrovských šišek těchto stromů. Po 3 hod. jsme dojeli do Butterworthu, což je křižovatka, odkud se jezdí na sever Malajsie do Thajska a ferry na ostrov Penang, který je hned na dohled s velkým přístavem, kde parkují zaoceánské lodě. Ostrov Penang s hlavním městem Georgetown, které si zachovalo i přes mnohé výškové stavby, koloniální ráz dodnes, jsme navštívili v dřívějším putování. Přijeli jsme do Butterworthu předčasně a už nás naháněči hnali, když jsme řekli, že jedeme na Langkawi, k rozjíždějícímu se busu do města Alor Setar, kam je to asi 80 km. Kolem 13 hod. jsme přijeli na busový terminal, ještě jsme ani nevyndali zavazadla, odchytil nás taxikář, že nás za 18 RIN odveze do Kuala (město) Kedahu. Dovolil nám na WC a vyjeli jsme na 20 min. cestu kolem lánů rýžových polí. Je to kraj pěstování rýže ve vodě. Vyklopil nás u odjezdů, hned se nás chopil další agent, zavedl k pokladnám, kde jsme za 23 RIN pro jednoho koupili lístek na loď na půl druhou, poutíkali k lodi, nasedli a hned vypluli asi na 1 a půl hod. plavbu na ostrov Langkawi. Byla to dnes akce kulový blesk, podávali si nás jak horký brambor. Již jsme na severu, končí šťavnatá zeleň, vše je vyprahlejší, v tuto roční dobu neprší jako v dolní části Malajsie.

Souostroví Langkawi v Andamanském moři je na hranicích s Thajskem. Název ostrova je odvozen od malajských výrazů helang (orel) a kawi (silný). Podle legendy jsou ostrovy odpočinkem pro bájného ptáka Garuda, který na svých křídlech nosil boha Višnu. Ostrovy byly oblíbeným úkrytem mnoha pirátů, kteří okrádali lodě v Malackém průlivu (Melaka nejrušnější přístav v Jihovýchodní Asii v 15.stol., kdy se obchodovalo s kořením a vzácnými tkaninami). Ostrov Langkawi se stal v roce 1986 bezcelním pásmem, vyrostlo zde spousta hotelů, nákupních center a restaurací. Nejdůležitějším městem je KUAH – bývalá rybářská vesnička.

V přístavu nás hned odchytil taxikář, který nás odvezl do hotelu Bayview, který jsme měli objednaný přes internet. Po ubytování jsme se vydali na obhlídku okolí a pro nějaké prospekty, kam se podívat a také na týdenní trh.

22.1. ve čtvrtek jsme po snídani dojeli k terminálu ferry a tam u jedné společnosti jsme koupili lístky na loď na sobotu do Thajského přístavu Satun a dál a hned nám příčinlivý agent nabídl zapůjčení auta na 2 dny za 120 RIN a můžeme si jezdit kam chceme. Odjeli jsme malým autíčkem zn. Proton (1 l benzínu zde stojí 1,8 RIN = 10 Kč). Trochu jsme prokřížovali ostrov a pak zajeli k Agrotechnologickému parku. Posadili nás do otevřeného autíčka (10 RIN na osobu) + šofér a průvodkyně. Nejdříve nás zavezli ke stromu, na kterém roste ovoce Jack fruit – může vážit i 25 kg, vylupují se z něj žluté, strašně dobré plody, pak ke kokosu, hned jsme jeden dostali na napití – mladý kokos. Pak dál k pomelu, což je velký pomeranč zkřížený s grepfruitem, zase ochutnávka. Pak další kaktus, jehož květy, posléze plody velké a červené jako řepa a uvnitř malé máčky známý jako dragon – ještě nebyl zralý. Dál jsme ochutnali guavu, zelený plod lehce připomínající chutí tvrdší hrušku, ale lahodný a hned jsme dostali sebou do igelitky, nato nás zavezli ke stromu, který připomínal akát, na něm roste carambola (prodává se i u nás) a hned zase do pytlíku několik. Ještě jsme ochutnali papáju, banány (úplně malé), ananas, dostali tamarind - roste na stromě a visí dolů jako hnědý lusk, uvnitř jsou semena obalená trochou dobré hnědé hmoty, dělá se z toho marmeláda, pak ještě nějaký zelený kulatý plod, strašně prý zdravý, limonky a ještě jsme se podívali na bylinky – bazalku, mátu a něco, co se dává na masa. Exkurze trvala asi hodinu za dosti velkého vedra. Přecpali jsme se ovocem a ještě dostali výslužku. Tak jsme je i v knize návštěvníků pochválili - drželi jsme i prvenství Čechů. Zajeli jsme se ještě podívat na pláž,

objevili jsme akvárium, které prý patří mezi největší v Asii. Najeli jsme celkem asi 130 km. Zítra bychom chtěli k lanovce a visutému mostu v džungli.

23.1. v pátek jsme hned po snídani vyjeli na sever ostrova ke Geoparku a k lanovce. (V 10 hod. měřeno teploměrem na baňůzku 29 st.C). Jedeme kolem sklizených rýžových polí, povalují se tam a pasou vodní buvoli a šedé krávy, silnicí přes kopečky, džunglí, u pankejtu seděla opice, asi šla žebrotou. Sjeli jsme k vodě kolem nových hotelů, královského jacht klubu – Kok beach na parkoviště u lanovky v Oriental venkově. Lanovka pro vítr nepremávala, tak jsme si dali kopií a vyčkávali. Vyjela ve 12 hod. Koupili jsme si elektronický tiket za 25 RIN pro 1. Klasické vajíčko stoupalo od 0 m do výšky 919 m, jak psal průvodce, vítr byl ale stále. Stoupalo nad deštným lesem a nahoře byl nádherný výhled na moře, Langkawi a na nespočet dalších ostrovů a ostrůvků. Pak ještě po několika schodech dolů na visutý železný most, který se klene přes údolí, ale jen jako vyhlídka, na další část moře a kopečky. Pobyli jsme tam hodinu a zase lanovkou dolů. Langkawi má 3 Geoforest parky pod záštitou UNESCO. Teploměr ukazoval 34 °C - jen vzteklý pes a Angličan se pohybují v tomto vedru – rčení z doby, kdy byla Malajsie britskou kolonií. Dál jsme chtěli zajet na nějakou pláž, ale cesta většinou končí závorou jen pro hotelové hosty. Kolem krokodýlí farmy jsme pokračovali silnicí, sem tam jsme zastavili, prohlédli pobřeží, nebo šli po naučné stezce deštným pralesem k vodopádům, ve kterých v tomto ročním období není moc vody. Úzká asfaltka s ponaučením jet pomalu, protože zde mohou přecházet opice. Podařilo se nám objet ostrov, najeli jsme s různými zajížděkami 100 km. V hotelu jsme ještě zaskočili k bazénu vykoupat se. Taky se tam šla vycachtat rodinka muslimů. Nejdřív taťka se synkem v tričku a kalhotách, za chvíli se odvážila i mamka, která měla plavecký obleček- dlouhé kalhoty, kazajku s rolákem a do roláku zastrčený slušivý šátek na hlavě, na očích brýle. Celá v modrém vypadala jak kosmonaut. Chtěla bych jí vidět, jak pak kráčela hotelovou chodbou a za sebou nechávala loužičky. Na večeři na roh k Číňanům na singapurské a indické nudle, tam bylo dnes živo, je pátek a pak balit bágle, v 9 hod. ráno odevzdáváme auto a odplouváme do Thajského přístavu Satun.

24.1.v sobotu ještě poslední bohatá snídaně na delší dobu v hotelu, pak autem k terminálu. V 9 jsme měli sraz s agentem, vrátili auto, vyřídil palubní lístky, prošli jsme pasovou kontrolou, nasedli na nevelikou loď a před 10 hod. vypluli. Ještě poslední pohled na symbol ostrova, velkého orla, promotáváme se mezi ostrůvky na volné moře a v dohledu jsou již ostrovy Jižního Thajska. Definitivně jsme opustili Malajsií a začíná 2.část našeho putování. Přistáli jsme v Thajském Satunu, po hodině plavby. Vyplňování příjezdových karet, pasové kontroly, posunutí času o 1 hod. zpět. Pak nás sběrným otevřeným minivanem odvezli na terminál, kde jsme po 11 hod.nastoupili do busu do Hat Yay, který je naším cílem. Je to kolem 100 km, ale stavíme na každé mezi a kdo si mávne, tak tam snad do večera dorazíme. Dorazili jsme se zastávkami a objížděním města na terminál v půl druhé. Tuk tukem jsme se dostali k čínskému hotelu „Kings“, kde jsme již několikrát bydleli a dostali jsme pokoj s klimatizací, TV a lednicí za 650 BTH (asi 350 Kč) na noc. **1 thajský báth = 0,60 Kč.** Vzali jsme 2. Zašli jsme do cestovky, která obhospodařuje i půjčovnu aut Budget a ohlásili jsme se, že jsme dorazili a zároveň se domluvili, že nám auto přivezou před hotel v neděli v 10 hod. Pak jsme se šli projít po městě. HAT YAY je se 190. tis. obyvateli obchodní centrum Thajska a jedno z největších měst království v provincii Songhla. Je tu mnoho obchodních domů a tržišť, dá se tu nakoupit levná elektronika a ne drahé oblečení, je tu mnoho čínských obchodů se zlatem a čínské restaurace. Je zde i řada restaurací, kde se připravují polévky z ptačích hnízd, které si staví selangoni (malé vlaštovky) na útesech a skalách a žraločích ploutvích, které jsou oblíbené u Číňanů jako afrodisiakum. Večer jsme zaskočili na nudle do zahradní restaurace, pak Jirka k počítači a já na foot masáže. Nohy mi

pěkně poničila, tyčkou propíchlala, že jsem viděla všechny svaté. HatYaiské masérky jsou dost pověstné a mají školu z chrámu wat Pho v Bangkoku.

25.1.v neděli v 10 hod. přijeli zástupci půjčovny s autem Jazz Honda, zmapovali jsme odřeniny, podepsali smlouvu a předali nám klíče. Od rána bouchali po ulicích petardy, zdobili se čínské hotely a obchody. Dnes začíná Čínský Nový rok ceremoniemi a zítra mají svátek. Vyjeli jsme se podívat do hlavního města provincie Songhla (asi 81 tis. obyvatel), ve kterém je mnoho univerzit a admirality Thajského námořnictva. Je pod mrakem ale teplo. Projeli jsme starým městem, kde jsou zbytky budov se znaky čínského, malajského a portugalského vlivu, pak jsme se podívali na pláž, je dost vítr a vlny, kde stočený drak chrlí vodu a drží ochrannou ruku nad lidmi Songhly. Pak na další pláž, všude byly hospůdky plné relaxujících Thajců. Na pláži i v moři bylo plno cachtajících se oblečených dětí. Pak jsme ještě zajeli k vesničce mořských cikánů, kteří se živí lovením ryb a mají krásně barevně pomalované loďky. Žijí na pláži v slaměných chatrčích a mají tam neskutečný bordel. Odjeli jsme zpátky do Hat Yay, vyčasilo se- 30 °C. Oproti Malajsii se tady všude volně pohybují psi, ale každý má obojek a rodiny mají domácí mazlíčky, moment, v oblibě jsou pudlíci. Na večeri jsme zašli do čínské žrádelny, koukli do hrnců a ukázali jsme, co chceme, stálo nás to asi 60 Ká pro oba. Na ulicích klidno, sem tam petarda, 1 drak a bubnování, žádné slavení. V našem hotelu se chystá mejdlo pro čínskou komunitu, spousta jídla, zpívanky. Plánovali jsme další cestu. Petard přibývalo, práskalo se až do bílého rána a pak zas. Nevím, co z toho měli, akorát rušili holuby a lidi ze spaní.

26.1. v pondělí jsme vyjeli po 9 hod. po silnici č.4, 2 pruhy tam a 2 naproti,rozdělené pásem stromů, kolem jsou stánky s pečenými červenými kraby na Pathalung, který je odsud 93 km. Kolem jsou kaučukovníkové plantáže, pase se tu thajský brav. Ještě jsme koupili od prodavačky u silnice závěs na zrcátko z jasmínových pupat a afrikánů pro štěstí a bezpečnou jízdu. Před Pathalungem jsme uhnuli na Trang. Krajina se stává hornatější a skalnatější, inzerovány jeskyně a vodopády. Zastavili jsme se na ovocném trhu, nakoupili rambutan, mangosteen, pomeranče - nevhledné ale dobré. Páchnul tam i durian, měli ho už vyloupenutý, ale zasmradila bych auto na celou dobu. Dojeli jsme do Trangu, lehce zabloudili, protože ulice kde jsou ukazatele, byly zavřené a slavnostně čínsky vyzdobené, podia pro tance draků pro odpolední pokračování oslav Nového roku 2552. Nakonec jsme se našli a po silnici č.419 vyjeli směr Krabi. Je teplo, mají tu ale dostatek studených a levných iontových nápojů. Sjeli jsme na silnici č.4046, nejedeme po dálnici, ale příjemnou cestou kolem plantáží palem na olej a kaučukovníků-kalíšky na stromech, které když se naříznou, teče z nich bílý kaučuk, který se brzy ráno nalévá do forem a suší se. Prodávají ho jako bílé pláty. Strefili jsme se na odbočku na o. Lanta, jedeme na přívoz, kde nás nejdříve loď převezla na koh(ostrov Lanta Noi (malý) a dalším přívozem na Lanta Yai (velký), to celé za 138 BTH pro lidi i auto. Celý přejezd trval ¾ hodiny. Projeli jsme kousek ostrova, poptali se na nocleh, ale pak jsme zajeli k Best House, kde jsme byli i loni (za 1500 BTH na noc), majitelé Číňané nás poznali a dostali jsme pokoj s verandou s výhledem na moře, AC, lednicí, TV to vše za 1200 BTH. Polevnili. Na večeri jsme odjeli do restauráček na kůlech nad mořem.

27.1. v úterý po tiché noci bez práskaček, jsme něco posnídali a vyrazili po delší době k Andamanskému moři, jež je součástí Indického oceánu. Máme to tak asi 100 m.U pláže rostou přesličníky a dávají stín. Jirka šel hned do moře a já na masáž, protože to je nejlepší jak začít den. Byla to thai masáž (250 BTH), což je bez oleje, postupné uvolňování svalů a kloubů pomocí prstů, dlaní, paží loktů i šlapání nohou. Byla šetrná – někdy se této masáži říká – au masáž. Dnes se celý den budeme povalovat a koupat.. Zítra určitě už někam vyrazíme.

KOH LANTA – provincie Krabi má 20 tis. stálých obyvatel, převážně muslimských Thajců, kteří vlastní většinu půdy a teď ji rozprodávají na stavbu hotelů a resortů. Má 52 ostrovů a ostrůvků, z toho 12 obydlených. Bývala dříve ztraceným rájem, ze kterého teď chtějí udělat obrovské turistické středisko. Ale stále je tu pěkně, když relaxace, tak na Lantě, když noční život tak Pattaya, Phuket, Krabi je už také moc turistické. Tak se nám tu letos líbí, že jsme si pobyt prodloužili hned na 4 noci.

28.1. ve středu ráno jak malované, nikde ani mráčku, lehce jsme posnídali, co jsme si večer koupili a pak zase pracovat na pláž (mám mnoho knížek ještě k přečtení a pak je nechávám v pensionové knihovně – asi 20). Ještě i masáž, tentokrát hlavy, byla. Odpoledne jsme sedli do auta, jeli až na konec ostrova kolem domorodých chýší a domků. Na Lantě se místní obyvatelé živí pěstováním kaučukovníkových stromů, banánů, kešu oříšků, rybolovem a turistikou. Potkali jsme cestou i strom, na kterém roste tamarind a kešu oříšky. Kešu je vlastně ocásek zvláštního jablka s velmi tlustou skořápkou. Pak do starého města k přístavu, odkud se jezdí na další ostrovy. Vrátili jsme se, už se šěřilo. Ještě večerní procházka po pláži a pak bydlet.

29.1. ve čtvrtek jsme ráno zase šli na pláž, raději ve stínu, i thai masáž byla a odpoledne jsme zase vyjeli tentokrát k Národnímu parku na samý konec Lanty. 6 km před NP se betonka změnila v prašnou červenou cestu s ohromnými dírami. Nechtěli jsme na Hondě nic utrhnout, tak jsme to raději otočili a zastavovali u pobřeží, které bylo kamenité a byla uteklá voda. Večeře v hospůdce na pláži, pak ještě procházka. Ráno balíme, po poledni opouštíme Best House a jedeme na Krabi. Majitelé BH mají ještě jeden hotel v HuaHin, kde je konec naší cesty, vede ho jejich dcera, tak jsme si tam zamluvili 2 noci.

30.1. v pátek jsme si k snídani dali polévky tom yam v kelímku, které jsme si večer koupili a ráno zalili horkou vodou, pěkně pálivé. Pak zabalili, dali bágly do auta a šli ještě k moři a ještě i thai masáž byla. Pak jsme se osprchovali sladkou, převlékli, rozloučili s majiteli a v půl 3 vyjeli do přístavu. Chvilí jsme čekali na převoz a pozorovali opice jak vyběhly z mangrovů a loudili nějakou ňamku. Přepřuli jsme na Lanta Noi , která je menší a nemá pláže, břehy jsou lemovány mangrov (stromy s dlouhými kořeny, žijí ve slané i sladké vodě). Bydlí zde jen domorodé obyvatelstvo, které se zabývá zemědělstvím a rybolovem. Pak dalším převozem na pevninu. Do Krabi to máme 76 km, cestou jsme se stavili v městečku v tržnici, nakoupili ovoce, ochutnali smažené banány v těstíčku-vynikající a malinká vajíčka na tvrdo obalená v pálivém těstíčku, napíchnutá na špejli a osmažená- to byla ňamka.

Cestou ubývá islámu spolu s mešitami (měl převahu na Lantě) a přibývá buddhistických domečků duchů před obydlími – jsou to takové barevné domečky, zmenšený thajský chrám, kde jsou i figurky, dává se tam jídlo, pití, květiny, zapalují tyčinky, aby duchové byli spokojeni a dali obyvatelům pokoj. Na obzoru se rýsují a přibližují kopečky, pod jedním z nich byl lesní wat (chrám) a nahoře svítí zlatě chedí a velký zlatý Buddha. Zahnuli jsme do města Krabi, našli hotel Grand mansion, kde jsme byli i loni. Vzali jsme 2 noci, 1 za 600 BTH (loni 800), pokoj se vším a s výhledem na řeku Krabi, která v těchto místech ústí do Andamanského moře a je momentálně utečená.

Město Krabi má asi 25 tis.obyv.je hl. město provincie stejného jména, ve které je mnoho překrásných krasových útvarů, které jezdí slézat horolezci z celého světa.

Ubytovali jsme se a zajeli na večerní trh do centra u řeky, který je pověstný dobrým a levným jídlem. Pak ještě ovoce a bydlet. Ráno pojedeme na pláž HAT NOPP HARAT THARA (lehké na zapamatování), kterou jsme objevili loni a kde jsou nádherné krasové formace a jezdí sem většinou jen Thajci na pikniky. Když k večeru uteče moře, chodí po mořském dni na procházky.

31.1. v sobotu je ráno zase řeka utečená, kdybychom tu byli v poledne, je koryto plné. Ale my jsme vyjeli do asi 2 km vzdáleného pobřežního městečka Ao Nang, kde jsou pláže, hotely, resorty a turisté, na tu piknikovou pláž Thajců. Je sobota, to jich tam zas bude.

A taky bylo, na pláži všechna místa pod stromy byla obsazena velkými rohožemi a na nich se cpoucími rodinkami. Místo jsme našli a zůstali až do 4 odpoledne, kdy moře už začalo utíkat. Při zpáteční cestě jsme se stavili u watu, kde byl velký Buddha ve skále, nějaký hřbitůvek a něco co vypadalo jako spalovna mrtvých s velkými kovovými vraty a hodně vysokým komínem. Žije tu asi 5 mnichů. Večer zase noční trh a balit, ráno odjždíme na ostrov Phuket.

1.2. v neděli po snídani, kterou jsme koupili v 7-eleven, která je otevřena 24 hod., má základní potraviny a drogerii a je rozeseta po celém Thajsku, jsme kolem 9 hod. vyjeli na 180 km cestu na ostrov Phuket. Nejdříve 4 proudovou, pak 2 proudovou dálnicí kolem plantáží, někde políčka ananasů, banánů, ale nikde jsem neviděla pomerančovničky i když na trzích jsou haldy pomerančů, nejdražší za 35 BTH. Zajímavé je, že čím je pomeranč nevzhlednější, tím lepší a dražší. Má tenkou oranžovo hnědavou kůru, šťavnatý a sladký a menší. Dostali jsme se zase ke skalnatým masivům, které nejsou holé, ale porostlé keří, stromy a lianami. Kolem silnice se pase jednohrbý brav, který se občas utrhne a kráčí přes silnici. Nechtěně jsme sjeli z dálnice na nějakou okresní silničku, která se klikatila do kopce a z kopce kolem farem, kolem hřbitovů domečku duchů, které když doslouží, nehodí se na smetiště, ale pohodí se pod nějaký posvátný strom, nebo banánovník u silnice, kolem lesního wátu, který byl v jeskyni, abychom zase sjeli dolů a napojili se na silnici č. 4. Stálo to za to. Projeli jsme městečkem Phangnga, zastavili se v parku, který se nám loni moc líbil. Je plný krasových formací, zatopených jeskyň a tunelů, kterými se dá projít i projet autem. Předváděla se tu horda opic. Pokoukali jsme se a jeli zpět na silnici č. 4 směr Phuket. Přejeli jsme most Sarasin, který v nejužším místě spojuje pevninu s největším ostrovem Thajska Phuketem. Objeli kruhový objezd se sousoším sester – heroinek, které zachránily Phuket před Barmánci, pozdravili velkého Buddhu, který sedí na kopci a zajeli na Rawai beach, kde jsme už bydleli několikrát a dostali slušný pokoj se vším, kde byl i bazén, za 1600 BTH na noc. Vzali jsme 2. Celý resort se renovuje a my dostali jeden již z nových pokojů. Jeli jsme se hned vykoupat na nejkrásnější plážičku YA NUI, která je pod mysem Promhet, kam se jezdí na pozorování nejkrásnějšího západu slunce v popředí s cukrovými palmami, které z dálky vypadají jak lízátko.

Phuket je největší, nejbohatší, nejobydlenější a nejnavštěvovanější ostrov a provincie. Pěstuje se zde rýže, kaučukovník, kakao a kokos. Rawai, kde bydlíme je 1. turistická oblast, ale koupání tu není, je zde přístav pro loďky, které vyplouvají na ostrůvky za potápěním a šnorchlováním. A celá ulice je plná jídelen rybích i normálních jídel, které se nosí přes ulici na nábřeží, kde jsou stolky a koberečky, na těch sedí Thajci a normální stolky a židle, kde sedají turisté. Thajci umí hodovat, různé mističky všeho, každý si dá něco jiného a jedí společně a hlavně jich hodně sedí pospolu. Večer jsme pohodovali tamtéž, ale na židli.

2.2. v pondělí jsme jeli na pláž, koupili jsme za 200 BTH 2 lehátka a slunečník a koupali a povalovali se a pozorovali korálové rybky, které tam plavaly mezi pomalu rostoucími koráli, které byli v r.2004 silně poničeny velkou vlnou, až do 5 hod. Kolem 5 hod. proběhla na pláži svatba farangů (název pro bílého turistu), oddávající měla dlouhou řeč a vše bylo posypáno květy orchidejí. Vrátili jsme se a šli na večeri zase na nábřeží na skleněné nudle s kuřecím a papájový salát, což je zelená papája nakrájená na nudličky, kousky rajských, cibule, sušené krevety, pražené oříšky a feferonky a to vše utlučené v hmoždíři a polité strašně dobrou zálivkou, byl jen lehce pálivý.

3.2. v úterý jsme vyjeli krátce po 9 hod. přes celý Phuket, přes Sarasin most, tam jsme zastavili na sušenorybičkovém a ananasovém trhu a koupili celý ananas, který jsme si nechali odborně oloupat a nakrájet, to celé za 15 BTH. A pokračovali v cestě na KHAO LAK, asi 130 km, kde chceme zůstat 1 noc. Jsme zase na pevnině, cestou se střídají vesničky s domečky důchů s mešitami, s gumovníkovými a palmami na olej plantážemi, minuli odbočku k přístavu na Similianské ostrovy, kde je nejlepší potápění, kolem centra NP Khao Lak a z kopečků sjeli dolů k moři. Hledali jsme nějaký nocleh a hned na 1.pokus našli u silnice hotel City (1000 BTH na noc se vším. Pak jsme se naposledy jeli vykoupat do Andamanského moře na pláž s bílým pískem. V těchto a dalších místech Khao Laku nejvíce zasáhla vlna tsunami a přišlo zde o život nejvíce lidí, jak domácích, tak turistů. Je to tu všechno moc ploché. Po návratu byla ještě v hotelu velice jemná thai masáž.

4.2. ve středu kolem půl 9 jsme opustili Khao Lak, který už nenese stopy ničivé vlny, pouze je tu vesnička SOS, několik památníků a muzeí a spousta nových baráčků, vilek a resortů, na které pustila nějaký peníz vláda. V Takuapa (hezké jméno) jsme definitivně opustili pobřeží Andamánu a vydali se napříč územím Thajska k moři Jihočínskému, směrem na Rajong, který je kolem 200 km. Je polooblačno, slunce nepere, klimatizace šlape, pro dlouhou cestu ideální počasí. Kolem kaučukovníky a palmy na olej, domky dělníků pracujících na farmách. Klikatící se silnicí jedeme do kopečků, slunce zase pere. Dopravní značky s nakreslenou krávou s hrbem a opravdu za chvíli kráva následuje. Projeli jsme Kuraburi, větší městečko rozložené po obou stranách silnice, vedlejší většinou nejsou, je tam třeba trh všeho. Je to tak u všech městeček království. Jsou tu nejméně 2 wáty - buddhistické chrámy a opodál mešita. Každý Thaj by měl žít nějakou dobu jako mnich, nejlépe 3 měsíce, dá se i týden. V Thajském království je přes 30 tisíc wátů, stále se staví nové a opravují staré. Musí být načančané, zlatě svítit a hodně barevné. Kolem schodiště posvátná kobra a hodně figur. Buddhisté nenavštěvují wáty denně, jen když mají potřebu (1-2x týdně). Teď zas projíždíme muslimskou oblastí, kde je na každém rohu mešita, aby to páni neměli daleko na modlení (ženy nechodí) a kolem umělých nádrží, kde se pěstují sladkovodní krevety.

Projeli jsme okrajem Ranongu hl. město stejnojmenné provincie, nejméně zalidněnou, jsou zde z 80 % lesy a hory a nejčastěji tu prší. Z Ranongu je nejbližší po řece do Barmy (Myanmaru), kam se jezdí na výlety. Poberali jsme benzin za dobu ježdění nejdražší – 25,63 BTH/l (asi 15 Ká) a jedeme směr Chum Phon moc pěkným krajem kopečků, deštných pralesů, vilek v kokosových hájích. Ale všechno je tady psáno jen tou jejich hlaholicí, latinku nevidět, angličtina moc neumět. Bohužel v tomto kraji dochází k mýcení deštných pralesů na úkor gumovníkových a palmových na olej plantáží. Zastavili jsme v městečku, kde byl trh všeho, nakoupili ovoce, pro změnu sapodilu (hnědá velká švestka s chutí trochu do hrušky), červená skleněná jablka ale jako jablka nechutnají, pomeranče a trs malých špičatých banánů za 5 BTH. Tady bílého faranga neuvidíš, angličtina ani zbla, jenom jsem ukazovala, koukali na nás jak na exoty. Městečko bylo na hranicích Barmy, dělila je od sebe jen neširoká řeka. Ještě jsme jeli kousek podél hranic a pak silnice zabočila do kopců. Všude kolem silnice se na plachtách suší pomeranče i se slupkou, k čemu slouží, zatím nevím. Předjíždíme pick up, který je do výšky naložený kokosy, nahoře sedí 2 Thajci a 2 opice, které se používají na česání kokosů (na tuto práci se opice cvičí ve škole 3 měsíce). Povedl se mi i snímek. Tradičně jsme sjeli k banánovému trhu, který se táhne po obou stranách 4 proudovky asi 500 m. Zakoupili jsme trs asi 50ti 15 cm dlouhých, tenkých banánů, které jsou velmi dobré. Pak jsme 2.sjezdem sjeli na Bang Saphan, projeli městečkem a začali hledat bydlení. Věděli jsme o resortu Sunrice, který vede Ital s Thajskou manželkou, měli volno, tak jsme vzali bungalov na 2 noci za 1500 BTH se vším i bazénem a 50 m k moři. Protože je tu bezdrátové připojení a máme sebou malý notebook, tak jsme strávili večer u počítače.

5.2. ve čtvrtek jsme zase byli na pláži, po 4 hod. odpolední jsme vyjeli na obhlídku okolí. Zajeli jsme do rybářských vesniček, k pěstitelům kokosů a krevetek v nádržích. Stavili se v přístavišti, odkud odplouvají výletní lodě na protější ostrov na šnorchlování. Pak jsme zajeli do městečka Bang Saphan, kde se každý čtvrtek koná obrovský trh všeho. Ovoce, zelenina, jídla se tam připravují, kobylky, červi, švábi se tam smaží. Oblečení, boty, elektronika, hrnce, prostě všechno. Koupili jsme smažené krevetky a ovoce a odjeli na večeři do známé hospůdky na kůlech, kde moc dobře vaří. Nevím, jak se jmenuje, název je psán jejich hlaholicí jako všude tady všechno. Dali jsme si skleněné nudle s krevetkami, olivní, cibulí, já jen mírně pálivé, ale nebyl v tom rozdíl od pálivých, co si dal Jirka. Večer ještě internet a posedět při dezinfekci. Ráno končíme a odjíždíme do Hua Hin.

6.2. v pátek jsme vyjeli kolem půl 11 asi na 190 km jízdu do Hua Hin do rezortu, který jsme si zamluvili na Lantě a budeme ho hledat. Zase jsme najeli na 4 proudovku, která vede až do Bangkoku. Kolem samé kokosové háje s ananasy a ovocnými stromy, vesnice, domky, hospůdky, stánky, školy, wáty. A všude spousta pasoucího se thajského brava. Je to kraj buddhistů, samé domečky duchů před obydlími, mešita nevidět. Jedeme zase nedaleko hranic s Barmou v místech, kde je Thajské území co nejužší, je tu také přechod do Barmy. Dojeli jsme nejdříve k nádraží v Hua Hinu, podívali se, kdy nám jede vláček do BGK a zjistili, kde mají úschovnu zavazadel a jeli hledat Boat Lodge resort na samém mysu Khao Takiap, kde je velký zlatý Buddha. Našli, ubytovali se na 2 noci (1 noc 1700 BTH) se vším. Zase jsme na bezdrátové síti internetu.

Hua Hin, asi 42. tis. obyvatel je oblíbené letovisko Thajců, i královská rodina zde má své sídlo "Jen žádné starosti" na břehu Jihočínského moře. Češi sem moc nejezdí.

7.2. v sobotu jsme zajeli do zálivu na pláž, kde na jedné straně byl velký Buddha a vyhlídka na letovisko a okolí. Určitě se tam vypravíme. Jak jsem již řekla, den je nejlépe začínat masáží a také byla, thai, dobrá. Odpoledne jsme Hondou vyjeli na poslední výlet. Nejdříve k velkému wátu, ale když jsme tam dojeli, zjistili jsme že je tam sobotní trh všeho. Vystoupali jsme nahoru -bez botek- k stojícímu i sedícímu Buddhovi, obešli trh, koupili manga a jeli k dalšímu wátu, který byl na vršku Takiap. Buddha byl obrovský, stojící, žehnající. Ještě jsme vyjeli na kopeček, kde byly svatyně se sedícími Buddha a nádherné vyhlídky na moře a okolí. Bylo tam spousta psů a koček, které se povalovali i na silnici. Zajeli jsme ještě na večeři a pak do hotelu balit bágly tak, aby se daly nosit. Ráno do 10 hod. musíme odevzdat auto.

Za celou dobu jsme najeli 1.780 km.

8.2. v neděli jsme odvezli bágly na nádraží do úschovny a pak jeli vrátit auto do půjčovny. Prošli jsme bez ztráty kytičky a pak byli jen na svých. Prošli jsme se v uličkách města a nábřeží, kde jsou hospůdky na kůlech a pak asi kolem 12 hod. jsme šli koupit lístek na vlak. Ale pan pokladní řekl accident, něco se stalo na trati, vlak nepojede. Tak honem taxi na busové nádraží. Velký bus byl až na 2 hod. ,klimatizovaný, bez zastávek. Na busový terminal v BGK jsme dojeli kolem 6 hod. Vzali taxi a za 300 BTH jsme se nechali dovézt do hotelu Royal, který byl objednaný přes internet. Dostali jsme pokoj s výhledem na bazén a pak odkráčeli na večeři kousek od Khao Sanu, ulice a okolí, kde je nejvíce turistů, hlavně mladých, je zde mnoho levných hostelů, restaurací, barů a stánků ,otevřených dlouho do noci.

9.2. v pondělí jsme se vydali na obchůzku městem.

Bangkok – město andělů- má 6 mil. obyvatel, založené Ramou I. Starý BGK se nazývá Ko Ratanakosin, kde je nejvíce starých chrámů a původních paláců. V Thajsku je konstituční monarchie, současný král Rama IX.

Šli jsme přes Královo pole, obrovský park, kde byla spousta stanů a v nich žehnali a promlouvali buddhističtí mniši lidem, kteří tam dávali peněžní, květinové a jiné dary. Jak jsme později zjistili, byl nějaký mniši den v celém BGK a ve všech wátech. Sedli jsme do otevřeného busku, který nás povozil za 30 BTH po starém městě. Kolem Královského paláce, Národního muzea, Národního divadla, Wat Pho a dalších pamětihodností. Pak jsme šli do přístavu na stanici Express lodi a dopluli až na konečnou a zpátky jsme šli pěšky přes Čínské město, různá tržiště, wáty k Siamskému nám.a čtvrti, k wátu Pho, kam nás pustili bez zaplacení, k ležícímu velkému Buddhovi, barevným a pozlaceným krásným chedím, které se v zapadajícím slunci blyštěly. Ve wat Pho mniši vyučují a provádějí thajské masáže a thajské tradiční léčitelství. Došli jsme zase ke Královskému paláci a Královskému poli, kde se konává slavnost 1.orby a různé shromáždění a demonstrace. Nachodili jsme víc jak 12 km. Dosti zajímavé je přecházení ulic v BGK. Protože většinou nejsou semaforey a přechody pro chodce, připomíná přecházení nebo spíše přeutíkání, sebevražedný úmysl. Musí se vstoupit do vozovky, vyčíhat volné místo, koukat, jestli ještě náhodou někde nevyrazí motorka a úprkem přeběhnout silnici. Jedoucí auto nezpomalí, naopak přidá na rychlosti. Zvítězí rychlé nohy a jestli jde člověk po zebře, či nikoliv, je to jedno.

10.2. v úterý Jak musí být člověk v Thajsku nad věcí – po snídani v hotelu jsme měli čas, protože nám v cestovce, kde jsme si koupili lístek na minibus do Pattaye opakovaně řekli, že tam máme přijít na 10,30. Byli jsme tam již po půl 10, protože se nám v krátké době a bez úhony podařilo přeskákat několik ulic i s bágly. Tam si prohlédl agent náš voucher a nic. V půl 11 vyšel chlapík z kanceláře, že náš minibus stojí před hotelem Royal, odkud jsme přišli a že se tam máme vrátit. Nemá cenu se hádat, křičet, není to nic platné. Jen jsme odmítli tuk tuk, kterým bychom to dlouze objížděli. Nahodili jsme bágly, vytáhli kolečka a přeskákali zase k hotelu. V minibusu jsme byli 3, vyrazili k Čínskému městu, pobrali ještě 2 a když už jsme mysleli, že vyjedeme z BGK, nabrali jsme ještě 4 člennou indickou rodinu-přece nepojedeme prázdní a pak ještě 2 lidi. Celkem 11 lidí + 2 děti jsme nabírali v celém BGK přes 2 hod. A to už jsme měli být na místě. Do Pattay jsme dorazili s přestávkou ke 3 hod. Ubytovali jsme se v hotelu Romeo, který je v severní části, kde je poměrně klidno, není tu takový noční život jako v centru, kde se mimo jiné národnosti baví i ruští občané z vyšších vrstev,zajištěném přes internet jen jako přestupní stanice pro cestu na ostrov Chang neboli Sloní.

Pattaya má asi 80. tis. obyvatel a je to nejživější thajské letovisko, kam jezdí grupy z Evropy, Ruska a Střed. východu. Mezi hlavní obory patří golf a sexturistika. Staří i mladší pánové se sem jezdí povyrazit, nabýt sebevědomí, když si najmou mladinké děvče nebo i starší za poměrně nízký peníz. Kolem Pattay a vůbec v celém Thajsku je spousta kvalitních a levných golfových hřišť. Večer jsme zaskočili do CK, kterou vlastní Češi, pozdravili p. Trtílka, který nám loni dělal Kambodžu a objednali minibus, který nás odveze na Koh Chang a po 5 dnech zase zpátky. Pak ještě na večeři k „českému jídelničku“, kde mají velmi levná jídla a je tu stále plno.

11.2. ve středu jsme se vydali asi na 10 min. vzdálenou pláž, kde jsem den začala zase masáží. Zakoupili jsme 2 lehátka a slunečník-za našimi zády vznikají ohromné stavby-kondomenia – kde se dá koupit, nebo pronajmout apartmán. Už teď přijede do Pattay během roku 1 mil. turistů a všichni mají kde bydlet. Co potom? Cestou od moře jsme ještě využili bazén, který je u hotelu a domluvili se v recepci, že část batožiny tam necháme a pojedeme na ostrov jen s 1 báglem, protože se tam zase po 5 dnech vracíme. Večeře zase u jídelničku, pálivé chili kuře a tom yam-polévka s kuřecím a kokosovým mlékem, lehce nakyslá. Pak ještě přebalovat bágly.

12.2 ve čtvrtek pro nás busek přijel přesně, pak u benzinové pumpy jsme přesedli do většího a pohodlnějšího, nalepili nám na hrud' oranžové nálepky a ujížděli jsme po dálnici směr Rayong. Kolem jsou rozlehlá ananasová pole, je to tu vyprahlejší, ani tu nekrápně. Po celém Thajsku jsou zahradnictví, kde se dostane vše, od orchidejí, kaktusů, sukulentů, buganwilií, různých okrasných stromů až po vzrostlé palmy. Taky spousta zahradní keramiky, více či méně vkusné, upravené samorosty, kameny. Zastavili jsme na WC a občerstvení na odpočívadle, které bylo v botanické zahradě s vodotrysky, různými květinami a zakrslými stromky a na umělém vršíčku s kultem páva. Uprostřed byl strom s ještě nezralými plody mangosteenu. Při cestě na WC se mělo zout a vzít jejich pantofle, někdo to i dělal. Byly tu i stánky s ovocem a paní, která prodávala vyloupaný durian. Nabízela mi ho, ale z busu by mně vyhodili, tak jsem koupila jen kousek a hned jsme ho snědli, byl dobrý. Projeli jsme městem Trat, plným tržišť, odkud se jezdí do Kambodži (je blízko) a pak jsme dojeli k CK, dostali jsme zelené nálepky na hrud' a zase nastoupili do našeho minibusu a jeli k přístavu. Nalodili jsme se a ve 2 hod. odrazili od břehu. Koh Chang byl v dohledu. Po ¾ hod. plavbě jsme přistáli a vyjeli do kopcovitých zatáček a pak nás minibus vyložil u resortu Chang Buri and spa, objednaný přes internet.

Koh Chang – sloní ostrov je jeden z 52 ostrovů Národní mořské rezervace v provincii Trat. Je druhým největším ostrovem Thajska (1.je Phuket). Povrch ostrova je hornatý, pokrytý deštnými pralesy, nejzachovalejšími v celém Thajsku.

Zabydleli jsme se a šli se podívat okolo hotelu, zjistili jsme, že má 2 části, my jsme nad silnicí a pod silnicí u moře jsou luxusní vily. Obě části mají bazén. Pláž písčiná není, do vody se chodí po schodech, je to tu skalnaté. Lehátka jsou u bazénu, vykoukali jsme se. Večer jsme zkoušeli internet, nepodařilo se spojení.

13.2. v pátek po bohaté snídani jsme šli do lehátek u dolního bazénu. Pořád jsem nevěděla, když je v názvu resortu and spa-lázně, co to znamená. Už vím. Šla jsem se ráno podívat k hotelovým masážím, co by to obnášelo. Obnášelo-za svých 400 BTH, které jsem měla, by mi tak děvčata umyla vlasy. Thai masáž, sice s bylinkami stála 1800 BTH. To bylo skoro nejlevnější. Byly tam i 3.000 položky. Takže ne. Celý den tam nepřišla ani noha. Moje noha se vydala na vedlejší pláž a tam byla masáž za 250 BTH, sice nic moc, ale šlo to. V lehátkách, v bazénu a u moře, Jirka si udělal výlet po pláži, jsme strávili celý den. Večer jsme si koupili na sobotu v cestovce výlet na šnorchlování na 4 ostrovy (pro 1 za 700 BTH)

14.2. v sobotu nás v 8 hod. naložili do valníku, vzadu nás bylo 13, ve předu 3 i s řidičem (neradi jezdí poloprázdni) a vyjeli na hodinovou jízdu do přístavu, pak jsme šli asi 500 m vesničkou, která byla na kůlech nad mořem a bylo tam vše, prodejny, restauračky, obydlí, cestovka, policie a i uličky se protínaly. Na konci mola byly lodě různých velikostí, do jedné 2 patrové nás nahnali a v půl 10 jsme vyjeli k 1.ostrovu. Loď se houpala umírněně, ale trochu jsem měla strach jestli se porovná papája s kukuřicí, nebo jestli budou chtít obě na vzduch. Dopadlo to dobře. Na lodi si můžeme načepovat studenou vodu a udělat si kávu. Asi po hodině plavby jsme byli u malého skalnatého ostrůvku, dostali jsme brýle, šnorchly, vesty a naskákali nebo slezli po žebříku do vody. Bylo nás kolem 60 a nejvíce se vyřádili mladí Thajci a Thajky. Ponořili jsme se do průzračné vody, kde byli koráli různých tvarů a velikostí-parohy, houby, placaté, kaktusy. Některé barevně kvetly. Korálové rybky se motaly v pomalu se pohybujících sasankách, pruhované, černé, fialové, modré-mávaly ploutvičkami jako vrtulkou. Vydrželi jsme je pozorovat asi ¾ hod. Na to jsme zajeli k dalšímu ostrovu, většímu, kde byla volná zábava, koupání a pozorování a oběd. Chtěli nám ukázat typický thai food – rýže + kuře v kokosové omáče, pak ještě nudle se smaženými vejci a zeleninou, pak kousky melounů a ananasů. A ještě k dalšímu ostrůvku, kde jsme zase pozorovali nádherné korále a rybky. Ale všude číhali ježci s modrými očky a 20 cm dlouhými ostny a jen koukali,

kdy nás bodnout. Sotva jsme odpluli, ještě nám ani neslehl oběd, už hoši zase každému nesli talíř, na kterém byl kus melounu, ananasu, vařená kukuřice a krevety. Dnes to nevypadá na večeři. Při zpáteční cestě jsme se zastavili na Koh Wai, kde byla zase volná zábava. Měli tu i želví farmu, zachraňují tu želvy, aby se nedostaly do konzerv. Je tu několik chatek, kde se určitě v 10 hod. večer vypíná elektrika, absolutní klid, průzračná voda plná akvariálních rybek, dají se pozorovat téměř u břehu. Po hodině jsme už definitivně odpluli na pevninu, kde nás zase nahustili do valníků a rozvezli po hotelech. Přijeli jsme kolem 6 hod. Když jsme přišli do pokoje, měli jsme na postelích poházené červené květy buganwilií, velké červené květy ibišku a já ještě rudou růží s přáním. Je sv. Valentina a Thajci to prožívají, strašně rádi slaví, což bylo vidět večer.

15.2. v neděli jsme se rozhodli, že nikam nepojedeme a strávili jsme den v pohodlných lehátkách u moře a u bazénu. Ráno byla zase jinde thai masáž, lepší a vodní masáž ve vírivce.

16.2. v pondělí jsme hned po snídani šli zabrat lehátka, chytli jsme jedny z posledních, nějak tu přibýlo lidí, pak na thai masáž do ulice, kterou jsem objevila večer. Perfektní-promačkávání obratle po obratli lokty, propíchování prsty krk a vytrhávání hlavy z krku. Nakonec napravování zad, až mi luplo. Dívčina to uměla velmi dobře, škoda, že jsem ji objevila tak pozdě. To vše za 1 hod.250 BTH. Pak jsme prošli celou pláž- bílý písek-, teploměr ukazoval kolem 38 °C, až na konec ke skalám, dalo to 2 hod.,asi 6 km a konečně si užít lehátka, moře a bazénu. Před večeří jsme se ještě odhlásili, dojednali transfer na další den do Pattay. Dnešek se docela povedl, modré nebe jako malované, průzračná voda. Večer jsme dostali SMS, že se v Česku očekávají přívaly sněhu.

17.2. v úterý ráno ještě bazén, pak snídaně a po půl 11, ještě s několika přesuny v minibusích jsme dojeli do přístavu. Loď odplouvala těsně po 12 hod.

Ko Chang je velice hornatý a jeho silnice úzké, pokud vedou po rovině, je to ještě dobré. Cesta do přístavu dýchavičným buskem, který jel chvíli jen na st.1 do kopce, z kopce a v prudkých zatáčkách stačil řidič telefonovat, číst si v papírech a nakonec v jedné zatáčce sepnout ruce a poděkovat, že se mu podařilo projet. Od rána je zataženo a potivě vedro, ale na lodi je příjemný větřík. Asi po hodinové plavbě jsme opustili loď a vydali se na cestu do Pattay, cestou jsme rozváželi lidi do hotelů takže do svého Romea jsme se dostali až v půl 7. Bágly nám opatrovali, dostali jsme pokoj i s větrákem. Na Koh Changu bylo večer příjemno, tady je potivě vedro.

18.2. ve středu bylo lehce zataženo, šli jsme na pláž a cestou jsem se stavila na thai masáži a rovnou masérce řekla, ať mě nešetří, tak nešetřila. Jejích přes 50 kg živé váhy, mi pošlapalo nohy, lokty záda probírala, krk a spánky propíchávala prsty, hlavu se mi snažila oddělit od krku, různě křížila nohy a prošlapávala. Moje chodidla přimačkávala k zadku, ale protože už jsem měla svaly a klouby uvolněné, tak jsem ani nehekla. Za 250 BTH jsem jí slíbila, že přijdu zase. Když jsem vycházela, padaly těžké kapky deště. Než jsem došla na pláž, tak se rozpršelo, ale bylo teplo. Vydrželi jsme pod slunečníkem, ale když i přes něj začalo pršet, rozhodli jsme se jít domů, cestou pršelo již lehce. Ještě jsme si zaplavali v bazénu, pak jsem přebalila kufry a jeli jsme se podívat do centra Pattay, cestou jsme si objednali taxi na pátek do BGK, k hotelu Royal, kde naše dlouhé cestování končí, chtěli jsme minibusem,ale taxi bylo jen o 100 dražší a bylo to rychlejší. Do centra jsme se dovezli tuk tukem za 20 BTH. Pofotili, bylo potivě vedro, tak jsme vlezli do obchodáku trochu se ochladit. Pak internet, večeře u „českého jídelníčku“ (ale nechceme ho v češtině, to bychom nevěděli, co si dát).

19.2.ve čtvrtek bylo ráno jak vymalované, tak k moři, já se ještě stavila na masáži, byla pěkně ouvej, víc jak 50 Kg mi balancovalo jako po provaze na nohách a na zádech vystříhlo taneček. Pak mi masérka řekla, že bych potřebovala masáž 2 hodinovou, protože záda dělala ¾ hodiny a ostatní odbyla. Jen jsem hekla, že víc nemohu a pokud to bude možné, přijdu ještě zítra. Na pláži jsme byli až do večera, ještě bazén, poslední večere a pobalit. Zítra v 1 odjíždíme do BGK.

20.2. v pátek jsme po snídani zabrali lehátka u bazénu, zaskočila jsem ještě na nedodělanou masáž, takže znovu prošlapávání nohou, zad, u každého obratle mi patou dělala důlek na kuličky. Doufám, že teď chvíli nebudu mít problémy. Rozdíl mezi masážemi na pláži a v domku, je ten, že na pláži se masáží ubíjí čas, masážnice mezi sebou kecají a mimochodem masírují- jsou ale i světlé výjimky – a v domku se masérky opravdu snaží pomoci.

V 1 hod. jsme vyjeli, je zataženo, před BGKem se zase vyjasňuje. K hotelu Royal jsme dorazili ve 3 hod. odpoledne. Opět jsme přebalovali (2 měsíční cestování je neustálé vybalování a zabalování) a pak jsme se vydali na sebevražedné přeběhy přes ulice, když jsme se chtěli dostat poblíž Khao Sanu na večeri. Zadařilo se.

21.2. v sobotu poslední den našeho pobytu, jsme zajeli taxikem a rovnou jsme se s ním domluvili a smluvili cenu, na večer, že nás odveze na letiště Suvarnabhumi, do obchodního centra Siam plaza, pro nějaké dárky. Pak zpátky na pokoj, chvíli jsme spočinuli, doplnili tekutiny a šli ke „Zlatému vršku“. Minuli jsme monstrózní Památník demokracie, který vybudoval italský umělec, který dělal památníky pro Mussoliniho. Stylizovaný jako andělská křídla a v základech je 75 dělových koulí, na památku přechodu z absolutní monarchie na konstituční. Ještě jsme zašli do wátu Rajanáda, který je v barském stylu a prodávají zde buddhistické amulety ve všech tvarech a provedení. Bosi jsme vystoupali po dřevěném schodišti, z vršku byl pěkný výhled. Daleko lepší výhled na celý BGK byl ale ze Zlatého vrcholu wátu Saket, kam se šlo křivolakým schodištěm po 375 schodech, po umělém kopci, lemovaném zvony, na které všichni zvonili a něco si přáli. V chedi je umístěna Buddhova relikvie dovezená z Indie. Pak už jsme si vzali tuk tuk, který nás odvezl na Khao San ještě na večeri, pak zpátky do hotelu, dobalit bágale, vykoupat a v 10 hod. večer pro nás přijelo taxi a odvezlo nás (500 BTH) na letiště. V neděli ve 3 hod. ráno odlétáme zase s Airwais Kuvajt.

22.2. v neděli přesně ve 3 hod. vzlétl airbus Kuvajtské společnosti na 7 a ½ hod.let do Kuvaitu. Seděli jsme na samém chvostu letadla, bylo poměrně prázdné, tak jsme se rozsedli a pohodlně prospali. Byla dost velká turbulence, ale nějak to nevadilo. Přistáli jsme v Kuvaitu ještě za šera s posunutím hodinek dozadu o 5 hod. Po nějaké době zase vzlétli tím samým érem do Frankfurtu. Tady mlha a celkem relativní teplo a po 3 hod. čekání jsme nasedli do malého letadýlka a do Prahy.